

[Aage Brusgaard]

slag her, der hed nr. L 229. Det var noget om bydelsråd, tror jeg det hed, og noget om Københavnsområdet. Ordførertalen fra SF var begrundet med, at decentralisering og beslutninger skulle helt ud til yderste led, for det var derude, de vidste, hvor skoene trykker osv.

Så kan man jo – og det synes jeg ellers var meget positivt, det, I sagde den dag – undres noget over denne forespørgsels ordlyd, som vi har: »Hvilke initiativer agter regeringen at tage for at afhjælpe Københavns Kommunes økonomiske problemer?« Det er da ikke noget med decentralisering. Når nu vi ser jeres motiverede dagsorden, står der på de sidste tre linier:

»at fremkomme med forslag til langsigtede løsninger på Københavns økonomiske og strukturelle problemer til forelægning i Folketinget i foråret 1990«.

Nu er det ligesom, at det med bydelsrådet er helt væk. Det hele skal herind og centraliseres. Derfor vil Fremskridtspartiet også stemme imod jeres motiverede dagsorden.

Men jeg vil spørge SF, om ikke I synes, at dette er stik imod jeres lovforslag L 229.

(Kort bemærkning).

Agerschou (SF):

Jeg vil godt sige til hr. Aage Brusgaard, at der bliver rodet lidt rundt i begreberne, når Fremskridtspartiets ordfører holder tale.

Det, det handler om, hr. Aage Brusgaard, er bl.a., at Københavns Kommune lider af noget, man kalder storby syndromet. Det kender vi fra andre byer i verden. For at få vendt den udvikling skal der flere medspillere til. Én af medspillerne bliver de centrale myndigheder i form af regeringen, og det handler bl.a. om økonomi.

Når vi fremsætter et forslag om bydelsråd, handler det bl.a. om at ændre strukturen i Københavns Kommune, der i dag fungerer på en måde, der dels er for bureaukratisk, dels betyder, at borgerne i København ikke har en fornemmelse af at kunne deltage i beslutningerne, der angår deres daglige liv. På den måde er der en fin sammenhæng i de to initiativer, vi har taget omkring København.

Indenrigsministeren (Thor Pedersen):

Når hr. Agerschou beklager sig en anelse over, at det svar, jeg giver, er et svar på de økonomiske vilkår, der gælder for Københavns Kommune set i et større perspektiv, dvs. sam-

menlignet med landets kommuner i øvrigt, skyldes det den formulering, som forespørgslen har fået. Men det skyldes også, at det eneste, som regeringen neutralt kan forholde sig til, er de generelle tilskuds- og udligningssystemer.

Jeg vil meget advare imod, hvis man herfra skulle starte en debat om, hvad der er i vejen med Københavns Kommune. For regeringen kan godt stille forslag om, hvad man bør ændre i Københavns Kommune, hvad vi politisk mener er forkert, hvilke fejltagelser man begår, og hvilke ting man ikke retter op på ud fra en politisk synsvinkel.

Det, der er det rimelige, er vel, at regeringen og Folketinget sikrer, at der bliver nogle økonomiske vilkår for Københavns Kommune, der sætter den i stand til at løse sociale og alment nyttige opgaver som kommune på samme måde som det, der gælder for andre kommuner, og at vi her tager hensyn til de særlige opgaver, der påhviler København.

Når hr. Agerschou taler om storby syndromet, er det jo rigtigt, men så må jeg spørge: I hvilken af de storbyer, som hr. Agerschou henviser til, har man et så udviklet udlignings- og tilskudssystem, som man har i Danmark? Hvor udligner man beskatningsgrundlaget 90 pct., og hvor udligner man udgiftsbehovet 60 pct.? Vores svar på storby syndromet er at skaffe den finansielle mulighed, der gør det muligt for Københavns Kommune også at fungere som hovedstad. Når hr. Hjortnæs siger, at man ikke har forholdt sig til den rapport, der kom fra Amtskommunernes og Kommunernes Forskningsinstitut, er det jo ikke rigtigt. Det var jo netop det, man gjorde tilbage i 1985. AKF-rapporten blev behandlet i betænkning nr. 1033, der resulterede i lovforslag nr. L 225 i 1985. Heri blev indført følgende nye kriterier:

Man indførte begrebet antal fuldtidsledige kvinders erhvervsfrekvens og dødeligheden. Man fik en ændret udgiftsbehovsopgørelse på kontanthjælpsområdet, og man forhøjede generelt vægten af sociale kriterier. Det var netop svaret på AKF-rapporten. Efterfølgende dokumenterede man, at der så var mere end overdækning for det beløb, AKF-rapporten viste som en særlig udgift for Københavns Kommune. Det er det beløb, hvorom jeg vil påstå, at der stadig er dækning i den udligningsordning, vi har, også på det opskrevne beløb på ca. 1,2 mia. kr. i 1985 til ca. 1,6 mia. kr. i 1989. Vi har netop forholdt os til det.